

Onverschoonbare termijnoverschrijding

Door mr. Dag Gidding

Bij uitspraak van 22 mei 2001 (AB 2001, nr. 355) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak bepaald dat het door appellant niet afhalen van aangetekende post geheel voor zijn risico is en dat mitsdien geen sprake is van verschoonbare termijnoverschrijding. In casu betrof het een aanschrijving tot sloop onder aanzegging van bestuursdwang. Appellant kwam sinds 1991 niet meer voor in de gemeentelijke basisadministratie, maar had het door B&W gebruikte postadres zelf aan het kadaster doorgegeven. Het kadaster heeft nimmer een adreswijziging ontvangen, waaruit de verhuizing naar Andorra zou blijken. Nu ten aanzien van onroerende goederen in het algemeen van de dienaangaande in het kadaster vermelde gegevens mag worden uitgegaan, kan B&W er dan ook geen verwijt van worden gemaakt dat zij de aanschrijving aan het postadres van appellant hebben verzonden. De enkele omstandigheid dat bij bepaalde ambtenaren van de gemeente wel bekend was dat appellant ook in Andorra verbleef, maakte dit niet anders.

Wanneer is sprake van een concrete beleidsbeslissing?

Door mr. Dag Gidding

"Rang is alleen Rang als er Rang op staat", zo heette een oude reclameslogan voor een pepermuntmerk. Daaraan is te denken bij de volgende uitspraak. Alleen moet voor 'Rang' worden ingevuld: 'concrete beleidsbeslissing' (cbb).

Op basis van jurisprudentie ten tijde van de oude WRO (zie AB 1996, nr. 303) werd aan de hand van drie criteria bezien of sprake was van een concrete beleidsbeslissing. Ten eerste diende het bestuursorgaan concreet tot uitdrukking te hebben gebracht dat het had beoogd een afgewogen beslissing te nemen. Ten tweede diende de plaats of het gebied waarvoor deze beslissing gold voldoende concreet te zijn bepaald. Ten derde moest het beoogde project of de ruimtelijke ingreep voldoende concreet zijn aangegeven.

Sinds de inwerkingtreding van de nieuwe WRO op 1 april 2000 is het begrip 'concrete beleidsbeslissing' (cbb) in artikel 1 van voornoemde wet verankerd. Dit artikel definieert een concrete beleidsbeslissing als "een als zodanig door het bestuursorgaan aangegeven besluit in een planologische kernbeslissing, een streekplan of een regionaal structuurplan".

Dit betekent dat een bestuursorgaan dus zelf bepaalt of sprake is van een cbb door eenvoudigweg het predikaat 'concrete beleidsbeslissing' te gebruiken. Het ziet er dan ook naar uit dat de drie concreetheidscriteria niet meer van belang zijn. Een rechter zou dan niet meer aan de hand van de criteria kunnen bepalen of sprake is van een cbb en dus of het bestuursorgaan terecht een onderdeel van een streekplan, pkb of regionaal structuurplan als een cbb heeft aangemerkt of omgekeerd: bepaalde

onderdelen ten onrechte niet als zo'n beslissing heeft aangemerkt. Dit is van belang vanwege de koppeling van het beroepsrecht aan de cbb's.

Deze indruk lijkt door een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak (Ab) van 4 juli 2001 te worden bevestigd (AB 2001, nr. 363). De Ab hield zich in deze uitspraak namelijk volledig aan het bepaalde in artikel 1 WRO, wat betekent dat alleen als zodanig expliciet aangemerkte streekplanonderdelen cbb's kunnen zijn. In casu was in de partiële streekplanherziening niet vermeld dat de herziening of een onderdeel daarvan een cbb was. Daarbij was ook in de toelichting vermeld dat de partiële herziening geen cbb's bevatte. De Afdeling oordeelde dat in deze partiële herziening derhalve geen concrete beleidsbeslissingen stonden. Nu bij streekplannen (en pkb's en regionale structuurplannen) alleen tegen cbb's beroep openstaat, verklaarde de Afdeling zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Over Tonnaer adviseurs in omgevingsrecht

Tonnaer adviseurs in omgevingsrecht is een adviesbureau op het terrein van het bouwrecht, het milieurecht, het ruimtelijk bestuursrecht, het waterstaatsrecht en andere terreinen die behoren tot het 'omgevingsrecht': het recht betreffende de fysieke leefomgeving.

Onze dienstverlening kent de mogelijkheid van het sluiten van *service-overeenkomsten* waarmee een vast aantal adviesuren kan worden ingekocht. Van deze mogelijkheid wordt door steeds meer overheidsinstellingen en vooral gemeenten gebruik gemaakt. Wij verzorgen voor onze doelgroep desgevraagd op maat gemaakte cursussen op het terrein van het milieurecht. Via het internet kan toegang worden verkregen tot de door ons ontwikkelde Databank Milieurecht (www.dmr.nl).

Directie

Dr. F.P.C.L. Tonnaer

Adviseurs

mw. mr. D.J.E. Aerts
mw. mr. D.R. Boer
mw. mr. G.G.J. Dupont
mr. D.H.A.S. Gidding
mr. J.A.D. de Graaf
mr. H.M.J.G. Neelis
mr. ing. R.Ph.H. Sangers
mw. mr. I.B.W.M. Smeets-Sanders
mr. R. Timmermans

Projectmanagement

mw. drs. B.A.M. van de Wouw

Administratie/secretariaat

mw. G.M.A. Kerkhofs
mw. C.D. Houx-Maitimo
mw. F.M.C.L. Tonnaer

Vormgeving

Léon Hoenen, creatieve communicatie
St.Odiliënberg

Bezoekadres

Wilhelminasingel 98, Maastricht

Tonnaer adviseurs in omgevingsrecht

Postbus 3046
6202 NA Maastricht
telefoon 043 326 16 60
fax 043 326 16 64
info@tonnaer.nl www.tonnaer.nl

Dit is het eerste nummer van onze Nieuwsbrief voor het jaar 2002.

In dit nummer behandelt *mr. Dilly Boer* de veel voor komende problematiek van overlast van open haarden en houtkachels. Ondanks dat het probleem wijdverbreid is, blijkt het voor gemeenten moeilijk om dit goed te reguleren, laat staan deze regels goed te handhaven. Enkele mogelijkheden en met name die van de Bouwverordening worden aangegeven. *Mr. Lonneke Smeets-Sanders* gaat in op de vraag welk gezag bevoegd is om niet-inrichtingsgebonden regels te handhaven zoals bij illegale stortingen van afval in het buitengebied. Dat blijkt niet zo eenvoudig te zijn en onder meer af te hangen van het antwoord op de vraag welk bestuursorgaan bevoegd is van de voorschriften ontheffing te verlenen. Een voorbeeld uit de praktijk. *Mr. Dag Gidding* neemt verschillende onderwerpen voor zijn rekening. De items die hij behandelt zijn de volgende: hoe om te gaan met een melding ex Wet milieubeheer voor een inrichting waarvoor het bevoegd gezag moet bepalen of er sprake is van een m.e.r.-plicht, in welk geval vervolgens niet kan worden volstaan met een melding? Kan iemand zich erop beroepen dat hij een adres in het buitenland heeft en daarom niet tijdig in kennis was gesteld van het handhavingsbesluit? Kan de rechter ook onder de nieuwe WRO nog toetsen of een concrete beleidsbeslissing voldoet aan de eerder in de jurisprudentie ontwikkelde criteria en kan de rechter dus zelf bepalen of er beroepsmogelijkheden bestaan tegen streekplan, pkb of regionaal structuurplan, of ligt dat thans volledig in handen van het bestuur?

Overlast van open haarden en houtkachels: hoe te bestrijden?

Door mevr. mr. Dilly Boer

Veel huishoudens in Nederland beschikken over een open haard of houtkachel. Omdat we dicht op elkaar leven, ervaren veel mensen overlast als gevolg van het stoken met houtkachels, in de vorm van hinder door rook, roet en stank. In sommige gevallen levert het stoken zelfs gezondheidsklachten of –schade op. Tijdens het stoken komen bovendien stoffen (PAK's, benzeen, fijn stof) vrij die schadelijk zijn voor het milieu in het algemeen. Gezien de opgesomde negatieve effecten lijkt een landelijk stookverbod op zijn plaats, maar daarvoor bestaat op dit moment geen draagvlak. Welke alternatieven zijn er om de negatieve gevolgen toch te kunnen bestrijden? Hierna worden de mogelijkheden op een rijtje gezet. Daarbij wordt vooral gelet op de mogelijkheden voor gemeentebesturen.

Om de negatieve gevolgen enigszins te beperken is onder andere de *Typekeuring-regeling houtkachels luchtverontreiniging koolstofmonoxide (Stcrt. 26 november 1996 nr. 234)* ingevoerd, die ervoor moet zorgen dat nog slechts bepaalde gekeurde nieuwe kachels mogen worden verkocht. De regeling geldt echter slechts voor bepaalde nieuwe in serie geproduceerde houtkachels. Open haarden bijvoorbeeld vallen niet onder de regeling. Door verschillende instanties wordt er voorlichtingsmateriaal uitgegeven, onder andere om stokers tot verbeterd stookgedrag aan te zetten. In dit verband valt te noemen het *Handboek sfeerverwarming (handboek over de milieu-, gezondheids- en hinderaspecten van het stoken in open haarden en houtkachels)*, van het ministerie van VROM, januari 2000. Ook al doet een stoker er alles aan, dan nog kan niet worden gegarandeerd dat er geen hinder of schade ontstaat. Wanneer er vervolgens geen goed overleg (meer) mogelijk is met de stoker en deze het stoken niet vrijwillig achterwege wil laten, kan de gene die overlast ervaart bijvoorbeeld een *civiele procedure* aanspannen tegen de stoker wegens onrechtmatig gedrag. De kans is echter ook groot dat men de gemeente vraagt om iets te doen. Op grond van welke juridische grondslag kan de gemeente optreden en wat betekent dit voor een gemeente?

Huidige wet- en regelgeving

Artikel 1.1.a *Wet milieubeheer* bepaalt dat iedereen die weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat zijn handelen of nalaten nadelige milieugevolgen veroorzaakt, dit handelen achterwege moet laten of op zijn minst de gevolgen moet voorkomen of beperken. Zorgplichtbepalingen als deze vormen een soort verantwoordelijkheid van burgers ten opzichte van de overheid en elkaar en zijn naar hun aard, onder meer vanwege de vage omschrijving van de verplichtingen, moeilijk te handhaven.

De *APV* kan bepalingen bevatten ter voorkoming van overlast door open haarden en houtkachels. Of dit daadwerkelijk zo is, verschilt per gemeente.

In het *Bouwbesluit*, gebaseerd op de Woningwet, zijn technische (bouw)voorschriften opgenomen ten aanzien van onder andere woningen. Zo bevat dit besluit voorschriften voor het (ver)bouwen van een rookkanaal, waarbij eisen worden gesteld aan grootte, materiaalkeuze, plaats en uitmonding van de schoorsteen en de luchtverversing. Voor bestaande schoorstenen zijn de eisen minder streng dan voor nieuw te bouwen schoorstenen. Zelfs wanneer een rookkanaal volledig aan de technische eisen voldoet, kan echter toch nog overlast ontstaan.

De (*model*) *Brandbeveiligingsverordening* bevat eisen ten aanzien van de brandveiligheid van niet-bouwwerken, zoals bijvoorbeeld woonschepen. Het bestrijden van overlast als gevolg van het stoken van open haard of houtkachel is in deze regeling, als gemeenten al beschikken over een dergelijke regeling, geen item. De gemeentelijke *Bouwverordening* bevat voorschriften van stedenbouwkundige aard, maar ook voorschriften over het gebruik van woningen, waaronder eisen ter voorkoming van brand en ter beperking van brand en brandgevaar.

Lees verder op pagina 2.

NIEUWSBRIEF

omgevingsrecht

JANUARI 2002 • nr 5

pagina 1

Overlast van open haarden en houtkachels: hoe te bestrijden.

pagina 2

De handhaving van niet-inrichtingsgebonden milieunormen: B&W of GS bevoegd gezag?

pagina 3

Verhouding tussen de m.e.r.-beoordelingsplicht en de melding ex artikel 8.19 Wm

pagina 4

Onverschoonbare termijnoverschreiding
Wanneer is er sprake van een concrete beleidsbeslissing?

Over Tonnaer adviseurs in omgevingsrecht

Artikel 7.3.2 van de model-Bouwverordening van de VNG, overgenomen door de meeste gemeenten, is een soort vangnetbepaling voor situaties waarin, ondanks dat aan bepaalde technische en andere eisen wordt voldaan, toch nog overlast optreedt. Het artikel luidt, voor zover in dit kader relevant, als volgt: "...*het is verboden in een bouwwerk (...) handelingen te verrichten of na te laten of werktuigen te gebruiken waardoor op een voor de omgeving hinderlijke of schadelijke wijze stank, rook, roet, walm, stof of vocht wordt verspreid (...)*".

Zoals uit het overzicht is af te leiden, hebben gemeenten maar weinig juridische mogelijkheden om handhavend op te treden. Als juridische basis komen eigenlijk slechts de APV en de Bouwverordening in aanmerking. Uit de schaarse jurisprudentie over dit onderwerp blijkt dat de Bouwverordening als grondslag door de rechter wordt erkend. Ik ga daar hierna nader op in.

Handhavend optreden op grond van de Bouwverordening

Op grond van artikel 125 van de Gemeentewet en de paragrafen 5.2 en 5.3 van de Algemene wet bestuursrecht hebben burgemeester en wethouders de bevoegdheid om handhavend op te treden tegen het overtreden van artikel 7.3.2 van de Bouwverordening, door middel van het uitvoeren van bestuursdwang of het opleggen van een last onder dwangsom. Het betreft het uitvoeren van een discretionaire bevoegdheid en in dat verband moeten alle relevante belangen worden geïnventariseerd en afgewogen (zie de artt. 3.2 en 3.4 Awb). Het college moet een gedegen onderzoek (laten) uitvoeren naar daadwerkelijk hinder en/of schade en bovendien nagaan of er causaal verband bestaat tussen de hinder of schade en het stoken van een bepaalde kachel.

De rechter heeft geaccepteerd dat een onderzoek, bestaande uit verschillende waarnemingen door een gemeenteamtenaar of de brandweer gedurende een bepaalde periode, voldoende basis kan vormen voor besluitvorming (Ab 9 december 1999, Br 2000/331, houtkachels Enschede). Deze vorm van onderzoek kan echter op praktische problemen stuiten. Zo stoken de meeste mensen meestal buiten kantooren, waardoor een gemeente hulp van al overbezette politie en brandweer nodig heeft. Zintuiglijke waarnemingen zijn verder tot op zekere hoogte subjectief van aard (hoe erg, waar vandaan?) en daarom

mogelijk onderwerp van discussie. Het is ook mogelijk om een deskundigenonderzoek te laten instellen naar de stoffen die worden uitgestoten. Dit kan door meting of door berekening op basis van de gegevens van de kachel, het stookgedrag, de omgeving en andere relevante aspecten. Van belang is dat genoemde vormen van onderzoek in beginsel slechts uitsluitel geven over het aspect 'hinder'. Voor het aantonen van 'schade' is, zeker in het geval van gezondheidsschade, nader (medisch) onderzoek nodig. Wanneer uit deskundigenonderzoek bijvoorbeeld blijkt dat bepaalde wettelijke grenswaarden voor luchtkwaliteit (zie bijvoorbeeld het Besluit luchtkwaliteit (Stbl. 2001, 269), waarin grenswaarden worden aangegeven voor bepaalde stoffen) worden overschreden, is hiermee niet automatisch ook gezondheidsschade aangevoeld. Van belang daarbij is ook dat burgers zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op dergelijke grenswaarden omdat het meestal zogenoemde 'instructienormen' voor de overheid betreft. Dergelijke normen zijn bovendien niet direct bindend voor burgers en hebben met name betrekking op luchtverontreiniging door verkeer en door

De handhaving van niet-inrichtingsgebonden milieunormen: B&W of GS bevoegd gezag?

Door mevr. mr. Lonneke Smeets-Sanders

In de bestuursrechtelijke handhavingpraktijk speelt vaak de vraag welk bestuursorgaan belast is met controle en handhaving van illegale activiteiten buiten inrichtingen.

In deze bijdrage aan de Nieuwsbrief zal kort worden besproken of in deze kwestie B&W of GS belast zijn met de handhaving: moet het gemeentebestuur of het provinciebestuur handhaven?

Casus

Ter illustratie van de probleemstelling het volgende voorbeeld uit de praktijk. In een grondwaterbeschermingsgebied wordt geregeld huisvuil, bedrijfsafval en puin illegaal gestort. De gemeente is van mening dat in casu de handhaving onder de bevoegdheid van gedeputeerde staten valt. Gedeputeerde staten zijn van mening dat beide organen, te weten B&W en GS, in dit geval tegen de illegale activiteiten kunnen optreden.

Handhaving binnen inrichtingen

De bestuursrechtelijke handhavingsbevoegdheden in de Wet milieubeheer (Wm) ten aanzien van *inrichtingen* zijn in handen van bestuursorganen die daartoe in algemene zin zijn aangewezen, te weten: het bestuursorgaan dat ingevolge artikel 18.2 Wm bevoegd is om te beslissen op een aanvraag om een milieuvergunning of het bestuursorgaan waaraan de melding ex artikel 8.41 Wm is gericht. Indien het betreft afvalstortingen

industriële bronnen.

Heeft de gemeente voldoende basis voor een handhavingbesluit, dan moet het te nemen besluit vervolgens in verhouding staat tot het met handhaving te bereiken doel (evenredigheidsbeginsel). Een absoluut stookverbod is een rigoreus middel en daarom voor gemeenten niet aantrekkelijk. Tegelijkertijd is een absoluut stookverbod uit oogpunt van rechtszekerheid de beste optie. Een voorwaardelijk stookverbod is namelijk niet of nauwelijks handhaafbaar.

Conclusie

Op zich beschikken gemeenten met artikel 7.3.2 van de Bouwverordening over de juridische mogelijkheid om handhavend op te treden tegen hinder en/of schade als gevolg van het stoken van houtkachels. De uitoefening van de bevoegdheid levert praktisch, juridisch en politiek echter de nodige problemen op. Dat er maar weinig jurisprudentie over dit onderwerp te vinden is, is dan ook niet vreemd. Een wijziging in deze situatie is vooralsnog niet aan de orde.

binnen inrichtingen is ook de situatie in een grondwaterbeschermingsgebied tamelijk helder. Voor mogelijke problemen, ook bij de bepaling van het tot handhaving bevoegd gezag binnen inrichtingen, zie overigens de bijdrage van mr. René Sangers in onze Nieuwsbrief van november vorig jaar. In bovenstaande casus was er echter geen sprake van een inrichting in de zin van artikel 1.1 lid 1 Wm. Men kan er niet zomaar vanuit gaan dat de bevoegdheid tot handhaven van regels buiten inrichtingen gelijk is aan de bevoegdheid tot handhaven van regels binnen inrichtingen. Ten aanzien van regels die gelden buiten inrichtingen, ontbreken immers dergelijke wettelijke bepalingen zoals die voor inrichtingen gelden.

Handhaving buiten inrichtingen

Zorgplichten

Op gedragingen buiten inrichtingen zijn de zorgplichten van de artikelen 1.1a, 10.2 en

10.3 van de Wet milieubeheer en artikel 13 Wet bodembescherming van toepassing. Voor de naleving van de bepalingen in de Wet bodembescherming, waaronder de zorgplicht van artikel 13, zijn in principe primair GS het bevoegd gezag. Ingevolge artikel 27 van de Wet bodembescherming maakt degene die op of in de bodem handelingen verricht als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11, zo spoedig mogelijk melding van de verontreiniging of aantasting bij Gedeputeerde Staten van de provincie waar zij plaatsvindt en geeft daarbij aan welke van de in artikel 13 bedoelde maatregelen hij voornemens is te treffen of reeds zijn getroffen. Het ligt voor de hand te constateren dat de handhavingsbevoegdheden in handen zijn van het orgaan waaraan de melding dient te geschieden. Dat is immers in deze regeling ook het orgaan dat aan de hand van de melding over diverse bevoegdheden beschikt om te komen tot onderzoek en sanering. Uit deze bepaling kan men concluderen dat hier GS kunnen worden aangemerkt als bevoegd gezag.

In een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van maart 2001 bepaalde de Afdeling dat uit het systeem van hoofdstuk 10 van de Wet milieubeheer, met name titel 10.4, volgt dat GS bevoegd gezag zijn als het gaat om de *verwijdering van bedrijfsafvalstoffen*. In het bijzonder wees zij op artikel 10.47, tweede lid Wm dat bepaalt, voor zover thans relevant, dat GS in bijzondere gevallen ontheffing kunnen verlenen van het in artikel 10.2 lid 1 Wm gestelde verbod (Ab 27 maart 2001, nr. E03.96.1257, Maasdriel).

Uit deze uitspraak kan men afleiden dat in het systeem van de Wet milieubeheer het criterium is aanvaard dat in beginsel het orgaan dat *bevoegd is tot ontheffingverlening* van bepaalde verbodsbepalingen tevens het orgaan is dat belast is met de handhaving van deze bepalingen. Voor de volledigheid wijs ik er hier tevens op dat ingevolge art. 10.47, eerste lid B&W bevoegd zijn tot ontheffingverlening van de bepalingen die betrekking hebben op lozingen op rioleringen van afvalwater of andere afvalstoffen buiten inrichtingen (art. 10.15 Wm) en het buiten inrichtingen aanwezig hebben van autowraken op voor het publiek zichtbare plaatsen (art. 17 Wm).

Provinciale milieuverordening

Ook de provinciale milieuverordening (hierna PMV) bevat rechtstreeks werkende regels voor gedragingen in milieubeschermingsgebieden. Deze regels zijn enerzijds toegespitst op handelingen binnen inrichtingen en anderzijds op handelingen buiten inrichtingen. In casu

was er zoals gezegd sprake van het clandestien storten van afval buiten inrichtingen. Ingevolge de PMV kunnen GS ontheffing verlenen van en algemene voorschriften stellen aan gedragingen buiten inrichtingen binnen bij PMV aangewezen beschermingsgebieden. Analoog geredeneerd aan bovengenoemde uitspraak van de Raad van State kan men concluderen dat, aangezien GS bevoegd zijn om in grondwaterbeschermingsgebieden ontheffing te verlenen van de verbodsbepalingen in de PMV met betrekking tot gedragingen buiten inrichtingen, dit provinciaal bestuur ook kan worden aangemerkt als het gezag dat belast is met de handhaving van deze bepalingen.

Conclusie

In dit geval waren GS dus belast met de handhaving van het illegaal storten van afval in grondwaterbeschermingsgebieden.

Echter, in andere gevallen kan dat B&W zijn, zo zagen we hiervoren. In enkele gevallen komt het voor dat zowel B&W als GS bevoegd zijn (dat kan onder omstandigheden een plicht betekenen!) tot handhaving op basis van de toepasselijkheid van verschillende bepalingen op eenzelfde overtreding. In dat laatste geval moet voorkomen worden dat het ene bestuursorgaan de hete kolen door het andere uit het vuur laat halen waardoor het risico bestaat dat helemaal niet gehandhaafd wordt. Dat is ook het geval als het ene orgaan de verantwoordelijkheid naar het andere schuift. Om dat te voorkomen bij handhaving buiten inrichtingen, heeft de bestuursrechter een richtlijn gegeven waarmee in de praktijk valt te werken.

Verhouding tussen de m.e.r.-beoordelingsplicht en de melding ex artikel 8.19 Wm

Door mr. Dag Gidding

Op basis van artikel 8.19 lid 2 van de Wet milieubeheer (Wm) kan een verandering van een inrichting in bepaalde gevallen worden afgedaan via een melding bij het bevoegde gezag. Lid 3 bepaalt dat dit niet geldt voor veranderingen waarvoor, indien zij vergunningsplichtig zouden zijn geweest, een m.e.r.-plicht zou gelden. M.e.r.-plichtige activiteiten zijn dus steeds ook vergunningsplichtig, (waarbij de m.e.r.-procedure dan aan de vergunningsprocedure kan worden gekoppeld). Probleem is dat niet steeds duidelijk is of sprake is van een m.e.r.-plichtige activiteit. Voor bepaalde in het Besluit m.e.r. genoemde activiteiten (Bijlage, onderdeel D) moet het bevoegd gezag immers van geval tot geval bepalen of er een milieueffectrapport (MER) moet worden opgesteld. Dit betekent dat eerst een besluit conform artikel 7.8b Wm moet zijn genomen omtrent het al dan niet verplicht zijn van een MER voordat duidelijk is of met een melding kan worden volstaan dan wel of een milieuvergunning moet worden aangevraagd. Dit lijkt slechts uitzondering, indien al direct duidelijk is dat niet aan een van de andere in het tweede lid van artikel 8.19 Wm vermelde criteria wordt voldaan en een melding op grond hiervan reeds niet mogelijk is.

Indien het bevoegd gezag besluit dat een MER nodig is, doorkruist dit besluit dus de mogelijkheid van een melding en dient een Wm-vergunning te worden aangevraagd. Indien het besluit luidt dat geen MER is vereist, kan (voor zover aan de overige criteria wordt voldaan) met een melding worden volstaan.

De afstemming van beide bepalingen, gericht op het inzichtelijk krijgen van de eventuele doorkruising van de melding door het vereiste van een MER, kan in de praktijk als volgt worden bewerkstelligd.

1. De melding ex artikel 8.19 Wm en de mededeling ex artikel 7.8a, eerste lid Wm (omtrekt het voornemen tot het uitvoeren van een activiteit waarvoor het bevoegd gezag moet bepalen of er een m.e.r.-plicht geldt) worden gelijktijdig ingediend.
2. Het bevoegd gezag bepaalt vervolgens

binnen zes weken of een MER nodig is.

3. Indien een MER nodig is, kan op grond van artikel 8.19 lid 3 Wm geen melding worden gedaan.
4. Indien het bevoegd gezag bepaalt dat geen MER nodig is, beslist het tegelijkertijd of de melding kan worden geaccepteerd.

5. Indien de melding zonder gelijktijdig vergezeld te gaan van de mededeling als bedoeld in artikel 7.8a, eerste lid Wm wordt ingediend, kan het bevoegd gezag conform artikel 4:5 Awb vragen om de melding aan te vullen met de gegevens, die nodig zijn om te beoordelen of een MER is vereist. Als de gegevens niet binnen de gestelde termijn worden overgelegd, kan het bevoegd gezag besluiten de melding niet in behandeling te nemen.

Bron: KenMerken 8 / 5; november 2001, pagina 27